

som har i sin Tid gjort, hvad man kalder politisk Fiasco, ved et paatænkt Oprør, som ikke engang kom til Udbrud; han har siddet i Fængsel halvt som politisk Taabe og er desuagtet bleven en af Europas indflydelsesrigeste Mænd, en Mand, hvis Magt og Indflydelse i de store for Fremtiden meest indgribende Spørgsmaal gjør sig gjældende, fremfor nogen Andens. Vi have seet en Helt, som hele Europa seer op til med Beundring, føre sit Folk, der var splittet i mangfoldige Stykker og tilbeels stod under Despotiets Nag, til Enhed og til en Tilstand, som Europa lykønsker det til. Ogsaa denne Mand vilde ligeoverfor disse Paragrapher have været dødsdømt, og havde han været straffet efter dem, vilde den Tilstand ikke være indtraadt, som hans Fædreland nu glæder sig ved. Det var dette, jeg havde at sige angaaende denne Sag; men jeg har endnu tilbage at omtale de ærede Forslagsstilleres Forslag under Nr. 80 til § 168, som sætter Livsstraffen, den højeste Straf, for Voldtægt. Jeg har ikke consequent kunnet beholde denne Livsstraf i dette Tilfælde, fordi efter min Anskuelse

Formanden: Maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at § 168 hører ikke til dette Affnit.

Thurah: Jeg skal altsaa senere komme tilbage til at omtale dette Punkt, som jeg har tilladt mig at optage Forslaget til. I disse mine Udtalelser skal jeg sluttelig bede det ærede Thing finde en Undskyldning for, at jeg har optaget disse Endringsforslag.

J. M. Hansen: Jeg har tilladt mig under Nr. 54 at stille et Forslag til § 73, der gaaer ud paa i første Linie at udelade Ordet „offentlig“. Det forekommer mig, at dette Ord altsaa meget indskrænker de Tilfælde, som burde straffes. Det forekommer mig endogsaa, at, naar de Handlinger stee, som denne Paragraph omhandler, uden at Saadant stee

offentligt, ere de endog mere strafbare, end naar de stee offentligt, og jeg kan derfor ikke i nogen Maade see, hvorfor Ordet „offentlig“ her er skudt ind. Ordene lyde saaledes, at „den, som offentlig i Tale og Skrift udtaler sig for eller paa andre Maader end i §§ 71 og 72 omhandlet, virker for at fremkalde fjendtlige Forholdsbregler imod den danske Stat eller uberettiget Indblanding i dens Anliggender fra fremmede Magters Side“, skal straffes saaledes, som Paragraphen omhandler. Det forekommer mig, at, naar Nogen indbyder visse bestemte Personer til en Forsamling, uden at der foreligger nogensomhelst offentlig Bekjendtgjørelse om, at en saadan Forsamling holdes, ja, uden at andre end de bestemt indbudne Personer tilstedes Afgang, og der da holdes Tale af det Indhold, som Paragraphen omhandler, maa disse være strafbare, uagtet Forsamlingen ikke er offentlig. Denne Handling bør efter min Mening endogsaa straffes saa meget stærkere, fordi den gjøres skjult og ikke offentligt. Det Samme gjælder om Skrift. Dersom Nogen lader trykke et Skrift, hvorpaa der ikke findes Bogtrykkerens Navn, og hvoraf intet Exemplar leveres til Politiets Gjenneemsyn, men han derimod hemmeligt lader det udbrede paa de Steder, hvor Skriftet er beregnet at skulle udbredes, skulde han saa ikke være dobbelt saa strafbar for Udgivelsen og Udbredelsen af et saadant Skrift som Den, der udgav det offentligt? Jeg formaer ikke at see Andet, end at hans Forbrydelse derved bliver saameget større. Naar det gjøres offentligt, ville de offentlige Autoriteter blive bekjendte med, at noget Saadant stee, og kunne indskride derimod; gjøres derimod Saadant hemmeligt, er det muligt, at disse forbryderiske Handlinger kunne lykkes i større eller mindre Grad, forinden det Offentlige faaer nogensomhelst Anelse om, at de have suftet Sted. Jeg kan derfor ikke troe Andet, end at Thinget vil finde, at disse Handlinger bør straffes efter Paragraphen, selv om de ikke foregaae offentligt. -- Jeg har dernæst stillet et Forslag til § 90. Den Handling, der skal